

ЮРІЙ ЧЕРНЕЦЬКИЙ¹,

доктор соціологічних наук, завідувач кафедри соціальної роботи Житомирського економіко-гуманітарного інституту Університету “Україна”, директор ТОВ “Східноукраїнський центр економічних досліджень та консультування” (Харків)

**І знов “намолів”:
25 мініатюр-соціологізмів 2012 року**

**УКРАЇНСЬКИМ КАЛІФАМ НА ПІВХВИЛИНИ
(за історичним виміром)**

І знову дідько віртуозно грає,
і знову душі в пеклі самоти,
і непокірна — знову жертва зграї...
А ви — кати!

**ВІДПОВІДЬ — У МИНУЛОМУ,
або
СМІХ КРИЗЬ ПРИПУЩЕННЯ**

(Політично безкомпромісна гіпотеза про причини “не зовсім адекватної поведінки” молодого стрілочника зі Служби безпеки України, який примудрився викликати на допит у кримінальній справі одразу весь склад Вченої ради Інституту соціології Національної академії наук)

На допит кликав Вчену раду, бач...
І допит же, гадаю, був тривалий...
Напевно цей хлопчина — здобувач,
якого на спецраді катували!

¹ Автор книжок “Вища освіта в ринковій економіці” (російською мовою; Москва: Інститут мирової економіки и международных отношений АН СССР, 1991), “Світова економіка” (російською мовою; Москва: Эксмо, 1-ше вид. — 2007, 2-ге вид. — 2009), “Україна. Історія, природа, мистецтво” (Харків: Клуб Сімейного Дозвілля, 2009), “Листування з Долею: 111 поезій різних років” (Харків: Майдан, 2012) і більш ніж 300 наукових і науково-популярних статей.

ОДА ПЕРЕМОЖЦЯМ

О, слався, гомо інтернетус,
хто “пости” гострі, мов ножі,
кує як чисту надконкретність!
Ти ж, гомо сапієнс, дрижи!!!

Раніше скніли аноніми.
Тепер же, мов корону, “нік”
вони вдягають. Битву з ними,
повірте, програно. Гаплик!

І донкіхоти, як одвіку,
позбавлені на щастя прав.
А жити треба... Тож велику
нову когорту й оспівав!

СТОЛІТТЯ НОВЕ – ВЕКТОР КОЛИШНІЙ

“Прогресу” напрям здавна нам знайомий:
лишається все менше в гомо — гомо...

ЧОМУ Є НЕЕФЕКТИВНИМ ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ

Тут причина, напевне, одна:
бо країна й тепер (!) — кріпосна.

НУ, ДУЖЕ ДУРНА БЕЗКІНЕЧНІСТЬ

Усе для нас “герой” — катюга,
що на хребтину нам заліз...
Землі-планети назва друга,
на жаль, та сама: Вовчий Ліс.

ЯК БИ Я ХОТІВ ПОМИЛЯТИСЯ!

Коли “еліта” — аж ніяк не та,
а соціум до вибуху готовий,
не може вже суспільство¹ “ні чорта” —
і загалом, і “громадянське”. Наче змова...

ВІД ІМЕНІ НАПІВДИСИДЕНТІВ

Ми теж казали владі твердо “ні!”,
не грали з нею в різні “шури-мури”,
не брали юдиної ми платні
за внесок
у безумство
мас-культури.

¹ Як особлива соціальна група. У цій “іпостасі” його досліджували Д.Аберле зі співавторами, Д.Хантер та ін.

У мріях панувала чистота.
А потім відбувались катастрофи...
Звичайно, нам далеко до Христа.
Та в кожного була своя Голгофа.

ПОВЕРНЕННЯ З-ЗА СКЛА

Гостя, як улітку сніг, раптова,
мій балкон у Всесвіті знайшла,
залетіла (мабуть, випадково)
ластівка — безхитрісна душа.

Впала, заметавшись від розпуки,
вдалині від волі, від сестер.
Взяв її, налякану, до рук я
та — раптово — в небо їх простер.

І вона (зробив пташині свято)
понеслася вмить, стріла немов!

Нам потрібно зовсім небагато,
щоби серце серцем стало знов...

ДВІ ПОСТ-РУСИ — ДВА СПОСОБИ ЖИТТЯ. ПОКИ ЩО НАЧЕБТО...

Бути слабше за сестру — нам судилася доля така:
хоч колись годувало маляток обох руське рало,
Україна зростала пізніше як Європи дочка,
а Росія ще й Азії соки віками вбирала.

А проте, через це чи повинні так бідкатись ми,
друзі, бачачи, як знов і знов у країні сусідній
сила зла до безумства своїх не вважати людьми
“сильну владу” штовхає постійно й породжує злидні?

ПРИВІД ДЛЯ ІСТОРИЧНОГО ОПТИМІЗМУ

Так, далекі ми від чистоти.
Але, зменшивши все ж незбориму
скверну, вже не такі ми скоти,
як мерзотники Давнього Риму...

ЖИТТЯ ЯК ПОДОРОЖ

Проїздом справді в безлічі країн
я побував. Тепер душа все рідше
бажає за кордон. Та є один
тут підступ: я й удома теж — проїжджий...

ПРО НЕГАТИВНІ НАСЛІДКИ САТИРИЧНОГО СПРЯМУВАННЯ ТВОРЧОСТІ

Щоб не надто стиль мій був сумний,
я хотів. Чого ж домігся врешті?
Часто “африканський” гумор мій –
чорний, як абориген тамтешній...

ПРО ОЛІМПІЙЦІВ – ТИХ, ЩО БЕЗСМЕРТНІ

Словами їх не слід таки
дражнити, на письмі чи усними.
Оскільки ж боги – диваки...
на жаль, продовжувати мусимо.

“ЙДЕ ПОЛЮВАННЯ НА ВОВКІВ...”. НА АВТОРІВ

Я волком бы выгрыз бюрократизм...

(Владимир Маяковский)

Редакція надіслані рукописи не рецензує й авторам не повертає.

(Типова столично-періодична формула)

На цьому, бач, пані й панове, риночку
лиш головні редактори давно
й постійно заробляють “довгу гривнячку”.
Не влізти нам крізь двері чи вікно,
хіба що просочитись у шпариночку...
Таке вони, на жаль, усі “воно”.

АПОЛОГІЯ ДВОХ ОСОБИСТИХ ЯКОСТЕЙ

Якщо поміркованість та акуратність
і далі лише викликатимуть сміх,
то побуту з працею нам адекватність
повік не знайти, “як у всіх”...

ПРЕЗЕНТАЦІЯ МІНІ-ЖАНРУ

З реальної та “мрійної”¹ натури
пишу, пишу, пишу – втомився вже! –
свої віршовані мініатюри.
“Сестра” – будь ласка. Хтозна, “брат”² чи ж є?..

¹ За Пушкініним; див. строфу LVII глави першої “Євгенія Онегіна”.

² А це вже за Чеховим; усі пам’ятають.

КЛАСИКИ ТА МИ

Про класиків тезу цю сприйнято буде навряд чи,
бо правда болюча періоду вельми речистого:
від Бога слова їх, а те, що ми пишемо, — радше,
зізнаємось чесно, здебільшого йде від нечистого.

СПОГАД ПРО ЧИЧИБАБІНА

Увінчаний з тополі пухом літ,
старий поет так дивиться на білий
не раз оспіваний натхненно світ,
як Моцарт, що його недотруїли.

СУЧАСНИЙ СОЦІАЛЬНИЙ ПЕЙЗАЖ НА СУРЖИКУ

Сальєрі — купа, Моцартів — нема.
Коротше, повний... “Горе від ума”!

ПРО МОЮ ПРОГРАМУ ДІЯЛЬНОСТІ

Тьму віршів — простих, загадкових
(читайте, друзі й вороги!) —
пишу “в масштабах промислових”,
щоб не подохнути з нудьги.
Мабуть, до смерті “виробництво”
таке не може припинитись...

ПРОБЛЕМИ ВІТЧИЗНЯНОЇ МЕТЕОРОЛОГІЇ

Пав Пушкін від рук інтриганів і бестій.
З тих пір тріумфує в суспільстві свиня:
поети та просто невірники честі
все гинуть, і гинуть, і гинуть щодня...
Тому, що не сходять дантеси зі сцени,
причина (гадаю) — наш клімат мерзенний.

НАРИС ЗВИЧАЇВ СВІТУ СТОЛИЧНОЇ ПЕРІОДИКИ

Світ цей, як на мене, — суцільна
брудна, нищівна божевільня...

Тут кожен “письменник”, як кажуть, на раз
отрутою плюне й додасть: “Без образ”.

Я згоден із пафосом фрази:
які в божевільні образи?!

ДІАЛОГ ІЗ ТУЗЕМЦЕМ

*про перешкоди на шляху забезпечення привабливості країни для
потенційних гостей із “далекого” та “близького” зарубіжжя*

Спитаю в себе й товариства:
чом нас турист не полюбив?
Тут і краса природна чиста,
і безліч різних інших див!
Сам відповім у смутку-тузі:
бо в нас смітник повсюдний, друзі...

ДІАЛЕКТИКА ДОЛІ ТА ДІЯЛЬНОСТІ

Так легко вислів навести крилатий,
на “долю” чи “недолю” все списати...
Та доля, навіть потенційно сонячна,
без допомоги від людей — безпомічна!